

serviendo a nuestros ideales de siempre y en justa reciprocidad, olvida, perdona.
Te abraza. A. Lerroux.»

No sempre li hem de donar la nostra disconformitat

Manuel Brunet ha dit que les Miss elegides d'ací i d'allà seria bo d'agafar-les i exhibir-les dintre una gàbia de parc zoològic.
Conformes. I als Jurats de les Miss, també.

El poeta de la Flor Natural claudica

Hi ha diaris que no ho diuen. Altres que sí.
En Salvador Perarnau, poeta «descregut», havia de trencar amb allò d'anar a portar la Flor Natural a la Mare de Déu de les Mercès, no sabem per quins set sous. Salvador Perarnau oferí de portar-la a la tomba d'en Macià.

Però es veu que la tradició pesa molt, com deu pesar molt guanyar una Flor Natural en uns Jocs Florals de la Lliga, no de Barcelona.

Salvador Perarnau, acompanyat del senyor Pic i Pon, anà a ofrenar mitja Flor a Nostra Dona de la Mercè. I, acompanyat d'uns quants amics, anà a col·locar l'altra mitja a la tomba d'en Macià.

Mitja figa mig raïm.

Hi ha uns diaris que no ho diuen. Altres que sí.

Quanta capellanada!

Uns l'Englantina d'or dels Jocs Florals d'enguany —premi de Pàtria—, fou donada a uns versos que cantaven la Mare de Déu de la Tosca, El Sant Crist del Padró, etc.

Naturalment que els representants d'una Pàtria així, quan en Puig i Cadafalc —aquell, sabeu?— parlava de la volta feta de «bíbliques pedres angulars com les del temple de Jerusalem (volta avui ensorrada, volta que sembla que ha de refer la Lliga), aplaudien, aplaudien, aplaudien.

No es vol privar de res

Ens conten aquesta anècdota d'en Matutano. La seva reintegració activa a l'Ajuntament l'ha fet adonar que tenia dos panys de paret de casa seva sense cap quadre.

I surt al carrer disposat a omplir el buit. Cal que els radicals que el visitin s'assabentin que no es priva de res!

Ja a les Rambles en Matutano es topa amb un amic.

—«¿On vas?»

—«Vaig a comprar uns quadres. Acompanya'm a Les Galeries Laietanes».

En Matutano s'atura davant d'un quadre de pescadors. Aquests tornen de mar amb les barques plenes de pesca. En Segura, de les «Galeries», latén sol·lícit.

—«¿Quan en demanen d'aquest?»

—«Tres mil pessetes!»

—«¿Què diu?» —fa en Matutano amb un gran estupor—. «No em fa res de dependre, però francament, volia portar-me'n un parell de quadres que costessin en conjunt unes cent cinquanta pessetes».

—«Així, en lloc de comprar «unes barques carregades de peix», haria de comprar uns burrets portant unes sàrries de garrofes. I ací no en tenim» —diuen que va exclamar amb una veu angelical el senyor Segura, de les «Galeries».

Cultura per les ràdios

Un dia donàvem unes mostres de les coses que s'oeixen per les ràdios.

L'altre dia obrim un aparell: «El Carro del vi». L'escoltem, recordant els temps dels èxits d'en Ramon Vidales. Desconcert absolut! Tanquem! I ja no parlem d'altres representacions radiades. Quin criteri presideix l'escolliment d'obres?

Un dia ens van dir que ens fariem una llista de les bestieses que es divulguen arreu de la ciutat, i prometem de fer-ho.

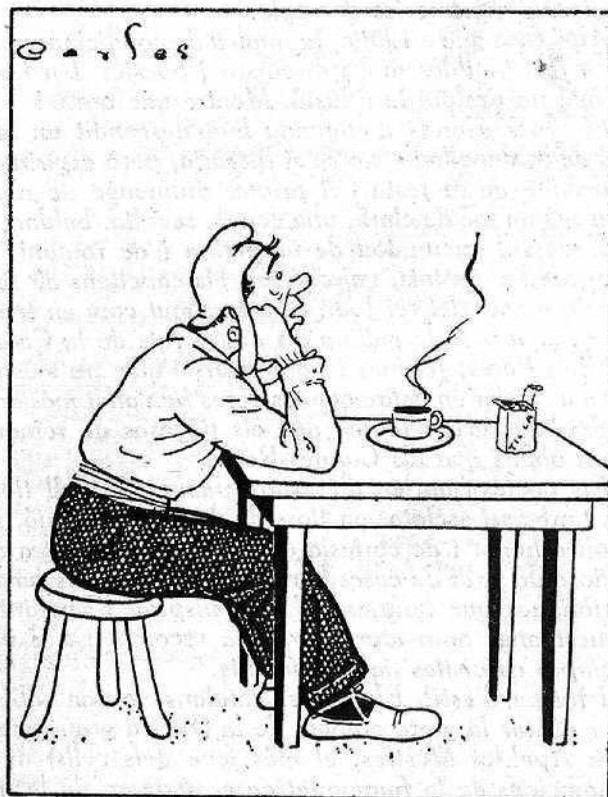
Aquest propòsit es refermà tot escoltant l'humorisme d'en Castanys quan ens parlava d'un «reloatge». «Reloatge per ací, Reloatge per allà».

No és preferible el «baturrisme» estovat de l'Aladi que un humorisme pretencios amb «reloatges» i moltes altres gatades?

Un record de la vinguda a Barcelona del senyor Royo Villanova.

Quan Royo Villanova va venir a Barcelona va explicar als seus addictes molts contes nàutics. Presentia ja la cartera de Marina? ¿Feia gala dels seus coneixements de les coses del mar?

(Un dels contes és encara recordat pels «royo-villanovins») entusiàsticament. Es un conte de naufragi.

Després de la Crisi.

—Per què no m'hauran consultat, a mi?